

Eusebius Chron. p. 195 Mai. Chronica sua quum ex aliis scriptis consarcinasse dicit, tum e *Thalli libris tribus Memoriarum* (ὑπομνημάτων ιστορικῶν) *ab Ilio capto usque ad CLXVII Olympiadem* (Ol. 167,1 = 112 a. C.).

At e tertio libro (fr. 8) affertur res quæ pertinet ad Ol. 203. 33 post C. Igitur Eusebii locus corruptus est. Ne in græco Eusebio fuisse putemus σζζ' pro ρζζ', eo impedimur quod Thallus (fr. 2) jam laudatur a Theophilo. Porro Tertullianus dicit: ... *Juba et Apion et Thallus, et qui istos aut probat aut revincit Judæus Josephus*. Hinc sequeretur Thallum scripsisse ante Josephum. At nulla apud Josephum Thalli scriptoris mentio fit. Igitur in conjecturæ arbitrium res retruditur. Equidem pro ρζζ' fuisse puto σζζ', adeo ut ζζ' ex dittographia ejusdem sigli ortum sit. Itaque Chronica pertinuisent usque ad Ol. 207. 49 p. C. Hoc si largiaris, non est adeo improbabile Thallum nostrum esse libertum Tiberii, cujus meminit Josephus in Tiberii historia, XVIII, 6, 4: Καὶ δὴ τις ἦν Θάλλος Σαμαρεὺς γένος, Καίσαρος δὲ ἀπελευθερός· παρὰ τούτου δάνεισμα μυριάδων ἑκατὸν εὐρόμενος (Ἀγρίππας) τῇ τε Ἀντωνία καταβάλλει τὸ ὀφειληθὲν χρέος κτλ. (*). In Syrum scriptorem bene cadunt historiæ Assyriæ (οἱ τε τὰ Σύρια Κάστωρ καὶ Θάλλος, fr. 3), quæ diversa fuisse debent ab ὑπομνημάτων ιστορ. sive Chronicorum libris tribus, siquidem recte hos Eusebius ab Ilio demum capto initium sumpsisse tradit.

1.

Tertullian. Apolog. 10: *Saturnum itaque, quantum literæ docent, neque Diodorus græcus aut Thallus neque Cassius Severus, aut Cornelius Nepos neque ullus commentator ejusmodi antiquitatum, aliud quam hominem promulgarunt.*

Lactantius I, 13: *Omnes ergo non tantum poetæ, sed historiarum quoque ac rerum antiquarum scriptores hominem fuisse (Saturnum) consentiunt, qui res ejus in Italia gestas memoriæ*

(*) Thallum quendam Cineæ filium, Phocionis socium, commemorat Plutarch. Phoc. 13. Idem nomen proprium habes in Inscript. Att. ap. Bœckh. C. I. I, p. 320. 368. 370.

2.

Beli Assyriorum regis et Saturni Titanis Thallus meminit, aliens Belum una cum Titanibus pugnasse contra Jovem reliquosque deos, quos dicunt, Jovis socios. Verba Thalli sunt: « Et Saturnus victus fugit Tartessum, Ogygus vero

prodiderunt; Græci, Diodorus et Thallus; Latini, Nepos et Cassius et Varro.

Minutius Felix in Octavio p. 24 ed. 1652: *Saturnum enim principem hujus generis et examinis omnes scriptores vetustatis Græci Romanique hominem prodiderunt. Scit hoc Nepos et Cassius in historia, et Thallus ac Diodorus hoc loquuntur. Cf. etiam Justinus Cohort. ad Gr. p. 7.*

Qui fuerit Cassius Severus, quem Tertull. dicit, nescio. Fortasse intelligendus est Cassius Hemina, quem Annales hist. Rom. scripsisse constat. Cogitari etiam possit de Cassio Longino, quem Eusebius p. 195 tanquam Chronicorum auctorem inter fontes suos recenset. Idem Tertullianus c. 19 Thalli nomen inter alia enumerat: *Reseranda antiquissimarum etiam gentium archiva, Ægyptiorum, Chaldæorum, Phœnicum; advocandi municipes eorum per quos notitia (sc. temporum) subministrata est, aliqui, Manethon Ægyptius et Berossus Chaldæus, sed et Iromus Phœnix et Menander Ephesius et Demetrius Phalereus et rex Juba et Apion et Thallus, et qui istos aut probat aut revincit Judæus Josephus.*

2.

Theophilus Ad Autolyc. III, 29: Βῆλου τοῦ Ἀσσυρίων βασιλεύσαντος καὶ Κρόνου τοῦ Τιτᾶνος Θάλλος μέμνηται, φάσκων τὸν Βῆλον πεπολεμηκέναι σὺν τοῖς Τιτᾶσι πρὸς τὸν Δία καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ θεοὺς λεγομένους, ἔνθα φησὶν. « Καὶ Ὡγυγος ἡττηθεὶς ἔφυγεν εἰς Ταρτησσόν. ** τότε μὲν τῆς χώρας ἐκεῖνης Ἀκτῆς κληθείσης, νῦν δὲ Ἀττικῆς προσαγορευομένης, ἥς Ὡγυγος τότε ἤρξε. » Καὶ τὰς λοιπὰς δὲ χώρας καὶ πόλεις, ἀφ' ὧν τὰς προσωνυμίας ἔσχον, οὐκ ἀναγκαῖον ἡγοῦμεθα καταλέγειν, μάλιστα πρὸς σέ τὸν ἐπιστάμενον τὰς ιστορίας.

Idem ibid.: Κατὰ γὰρ τὴν Θάλλου ιστορίαν ὁ Βῆλος προγενέστερος εὐρίσκεται τοῦ Ἰλιακοῦ πολέμου ἔτεσι τετρίβ'.

Lactantius I, 23: *Theophilus in libro De temporibus ad Autolycum scripto ait, in historia sua Thallum dicere, quod Belus, quem Babylonii et Assyrii colunt, antiquior bello Trojano fuisse invenitur CCCXXII annis.*

in terram quæ ab eo Ogygiæ nomen accepit, quæ regio tunc Acte vocabatur, nunc vero Attica dicitur; cujus regionis Ogyges tunc imperio potitus est. » Reliquas regiones (a profugis Titanibus nomen adeptas?) a quibusnam nomen habeant non est quod exponam, tibi maxime, qui novisti historias.

ᾠγυγος] ὁ Γύγος codd., quod correxit Niebuhr. (*Kl. Schrift.* p. 211) e Castore (fr. 1) ap. Euseb. p. 36 ed. Mai. Deinde quædam excidisse liquet. Explendam vero lacunam Niebuhrius censet hunc fere in modum ... Ἐφυγεν εἰς Τάρτησσόν, τότε μὲν τῆς χώρας ἐκείνης [Ταρτάρου λεγομένης, ὅσπερ] Ἀκτῆς κληθείσης κτλ. Nimirum Thallum fabulam de Titanibus in Tartarum præcipitatis eo explicasse quod rex eorum Ogygus Tartessum, quæ olim Tartarus dicta sit, fugerit; nominis mutationem istam illustrasse comparata Attica, quæ olim Acte dicta sit. Hoc autem exemplo usum esse, quod Ogygus Titan in mentem revocasset Ogygum Atticum. Nescio tamen an hoc nimis sit ingeniosum. Narravit Thallus, opinor, *Saturnum*, non vero Ogygum, Tartessum fugisse et in occidentali hac regione imperasse. (cf. Diodor. V, 56, Cic. N. D. 3, 17. Κρόνου τύρσις ap. Pindar. Ol. II, 70); addiditque haud dubie terram illam de eo Saturniam dictam esse; Ogygum vero in eam regionem fugisse, quæ tum Acte, ab ipso Ogygia (Charax ap. Steph. v. ᾠγυγία), postea Attica nominata sit. Itaque restituerim: Ἐνθα φησὶν « Κρόνος ἡττηθεὶς ἔφυγεν εἰς Τάρτησσόν, ᾠγυγος δὲ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν ᾠγυγίαν, τότε μὲν κτλ.

Bellum Trojanum Thallus ex more sui ævi assignaverit annis 1193-1184. Itaque Belus et initium regni Assyriaci refertur ad an. 1515 a. C. (1193+322). Finis imperii ex Ctesiae computo (quem seniores longe plurimi plus minus accurate reddere solent) incidit in annum 885 a. C. Eodem modo Thallum quoque statuuisse censeo. Igitur stetit Assyriorum regnum per annos 630 (10×63). Quæ est dimidia pars annorum 1260, quos Castor usque ad finem Sardanapalli exputat. Vide fragm. Chronol. p. 160. Ibidem vero monuimus catalogum regum Ass., quem Eusebius, Syncellus, Excerpta Barbara exhibent, ex duobus regum laterculis esse conflatum. Eodem spectat quod Alexander Polyhistor tradit (fr. 1), prosapiam Semiramidis pertinuisse usque ad Belum (vel Ballæum), a quo novus regum ordo incipit. Belus ille alter apud Eusebium appellatur Belochus (cujus filia est altera Semiramis sive Atossa); ab initio vero regni Assyriaci usque ad Belochum ex Eusebii numeris anni sunt 626. Vides igitur Belochi regno laterculum regum Assyriaci in duas partes æquales dispesci.

3.

Ab Ogyge, sub quo magnum illud primumque in Attica accidit diluvium, Phoroneo Argivis imperante, ut Acusilaus narrat, usque ad primam Olympiadem, anni colliguntur mille viginti. Sic enim rerum Atheniensium narratores, Hellanicus et Philochorus Atthidum auctores, et Assyriaca qui scripserunt Castor et Thallus, et Diodorus et Alexander

Thallus nonnisi alteram earum, certe quod anno attinet, agnovisse videtur (*); idque optime. Igitur summa annorum in Thallo quam proxime accessit ad computum Berosi. Is enim post Chaldaeos et Arabes reges recenset regum Assyriorum ann. 526 usque ad Phulum. Phuli, Tiglat-Pilearis et Salmannassar annos e Beroso non enotavit Eusebius. Apud Samuelem, p. 16, iis tribuuntur anni 59. Horum vero successores Asordanus, Sammuges ejusque frater Sardanapallus apud Berosum regnant annis 60. Unde summa colligitur annorum 645. Fortasse etiam major foret consensus, si omnium regum numeros ex ipso Beroso Eusebius apposisset. Ceterum in eo Thallus peccavit quod finem imperii Assyriaci ex Ctesiana chronologia constituit, ideoque centum fere et quinquaginta annis a Beroso recedit.

(3.)

African. ap. Euseb. P. E. X, 10, p. 489: Ἀπὸ ᾠγύγου, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς, Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύσαντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν. Ταῦτα γὰρ οἱ τὰ Ἀθηναίων ἱστοροῦντες Ἑλλάνικὸς τε καὶ Φιλόχορος οἱ τὰς Ἀτθίδας, οἳ τε τὰ Σύρια Κάστωρ (fr. 15) καὶ Θάλλος καὶ Διόδωρος Ἀλέξανδρος τε ὁ Πολυίστωρ καὶ τινες τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκριβέστερον ἐμνήσθησαν καὶ τῶν Ἀττικῶν ἀπάντων. Huic loco, ubi scriptores temere cumulantur, omnino nihil tribuendum est.

(4.)

Syncellus p. 92, B: Ταύτην (τῶν Ἀράβων βασιλείαν) Ἀσσυρίων μὰ' διεδέξαντο βασιλεῖς... ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Βήλου ἕως τοῦ μὰ' Μακροχολέρου τοῦ καὶ Σαρδαναπάλλου, ὡς συμφωνοῦσι πολλοὶ τῶν ἐπισήμων ἱστορικῶν, Πολύβιος καὶ Διόδωρος, Κεφαλίων τε καὶ Κάστωρ καὶ Θάλλος καὶ ἕτεροι. Hæc in Thallum non magis cadent, quam in reliquos, quos sueta arrogantia Syncellus recenset.

5.

Justin. Martyr. Coh. ad Gr. p. 10, A. Thallus inter eos ponitur, qui Moyses ὡς σφόδρα ἀρχαῖου καὶ παλαιοῦ τῶν Ἰουδαίων ἀρχόντος meminerint. Conf.

(*) Quamquam cogitari etiam possit eum de altero Belo narrasse, quod Castor de primo Belo narrat.

Polyhistor, et nostri ævi nonnulli etiam accuratius quam Attici universi tradiderunt.

4.

Arabum reges exceperunt Assyrii reges quadraginta et unus a primo eorum Belo usque ad quadragesimum primum Macoscolerum sive Sardanapallum, sicuti uno ore affirmant plurimi historicorum præcipuorum, Polybius, Diodorus, Cephalion, Castor, Thallus, alii.

Castoris fr. 16. 17. Hoc quoque loco temere nomina scriptorum congesta esse jam alii monuerunt.

6.

Africanus ap. Euseb. P. E. X, p. 488, C : Κῦρος Περσῶν ἐβασίλευσεν ὃν ἔτει Ὀλυμπιάς ἦρχθη νε', ὡς ἐκ τῶν Βιβλιοθηκῶν Διοδώρου καὶ τῶν Θάλλου καὶ Κάστορος (fr. 5. 6, p. 158) Ἱστοριῶν, ἔτι δὲ Πολυβίου καὶ Φλέγοντος ἔστιν εὐρεῖν.

7.

Malala p. 157 ed. Bonn., de Cræso ad Halyn devicto et capto, quem Cyrus triumphans tripodi igneo imposuerit [Tripodem istum substituere rogo] : Ταῦτα δὲ ἱστορήσαν οἱ σοφώτατοι Θάλλης (scr. Θάλλος) καὶ Κάστωρ καὶ Πολύβιος συγγραψάμενοι καὶ μετ' αὐτοὺς (1. αὐτῶν) Ἡρόδοτος δ' ἱστοριογράφος ἄτινα

6.

Cyrus Persarum regno potitus est Olymp. 55, 1, uti in Bibliotheca Diodori, et Thalli, Castoris, Polybii, Phlegontis historiis legere est.

8. Totum orbem terrarum caligo tegebat horrenda, ter-

καὶ ὁ σοφὸς Θεόφιλος ἐχρονογράφησεν. Eadem Cedrenus. Ipsam narrationem exscripsimus in Castoris fr. 5 a. Ceterum num recte dicat Thallum et Castorem ita narrasse vehementer dubito. Quam temere Herodotus testis advocetur patet. Malala sua hausit ex Theophilo, quem laudat sæpissime.

8.

E LIBRO TERTIO.

Africanus ap. Syncell. p. 322, C, ad an. m. 5533, sive 33 p. Chr., Ol. 203, 1, quo anno Christus ad passionem venit : Καθ' ὅλου τοῦ κόσμου σκότος ἐπήγετο φοβερώτατον, σεισμῶν τε αἱ πέτραι διερρήγυντο καὶ τὰ πολλὰ Ἰουδαίας καὶ τῆς λοιπῆς γῆς κατερρίφθη. Τοῦτο τὸ σκότος ἐκλείψιν τοῦ ἡλίου Θάλλος ἀποκαλεῖ ἐν τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ἀλόγως. Cf. Phlegont. fr. ad Ol. 203, 4.

ræque motu saxa sunt dirrupta et Judææ reliquæque terræ regiones plurimæ quassatæ. Illas tenebras solis eclipsin, absque ratione idonea, ut mihi videtur, Thallus appellat Historiarum libro tertio.